

Tanker på kirkebænken

Når man en meget kold vintersøndag sidder i Ebdrup kirke er der nogenlunde varmt – undtagen ved alteret, hvor Anne Kirstine står og fryser.

Nu omgås menighedsrådet med planer om et nyt varmeanlæg, der skal afløse det gamle fra ca. 1965.

Hovedparten af danske kirker er jo bygget i perioden 1100 til 1300. De blev alle bygget uden varmeanlæg og har således stået uden opvarmning i flere hundrede år, så det må have været en kold omgang at være til de dengang ret lange gudstjenester. Først i løbet af 1800-tallet blev der installeret kakkelovne eller kaminer, og en egentlig opvarmning begyndte.

Hvornår der er kommet kakkelovn i Ebdrup kirke vides ikke. Den gamle protokol går fra 1904 og først i 1919 står der noget om opvarmning, idet man vedtog at forhøje graverens løn for at fyre til 65 kroner om året, og det indbefattede også opvarmning til bryllupper og begravelser.

Så står der intet i protokollen før 1956, hvor kakkelovnen revnede, og formanden Ejnar Pedersen indhentede tilbud på en ny ved firmaet H. Rasmussen og Co. i Odense. Den kostede 1790 kroner, og den blev købt og installeret.

Jørgen Sørensen i Ebdrup fortæller, hvordan han og graverens søn Villy mange lørdage om vinteren gik ned i kirken og fyldte brændsel på kakkelovnen. Så kunne den holde til ved 4-tiden, hvor graver Jens Hansen gik ned og igen fyldte på. Derefter lagde han sig på en kirkebænk og sov videre indtil om morgenen.

Brændsel til kakkelovnen blev opbevaret i en kasse mellem styltetårnene under klokken. Det var koks og kul og under krigen tørv. Man gik efter krigen også over til formbrændsel.

I 1958 drøftede menighedsrådet muligheden for installation af elektrisk varme, og der blev indhentet tilbud. Da var Børge Sørensen blevet formand. Projektet blev ikke til noget, men han har siden fortalt, at det var noget man drøftede hvert år.

Tiden gik videre og først i 1964 tog man sagen op igen. Det blev da vedtaget at søge den løst ved opførelse af en kombineret varmecentral i en ny bygning med toiletter og redskabsrum.

Efter tegninger og et overslag fra arkitekt Arthur Jensen i Grenaa og ingeniørfirmaet Horwath og Skou, Aarhus, godkendte man planerne og det vedtoges at sende sagen til provstiet sammen med en anmodning om lån i stiftsmidlerne og ansøgning om at låne restbeløbet i et pengeinstitut.

I protokollen står der herefter intet om dette byggeri, så der er nok ført et særskilt regnskab over projektet, men dette eksisterer ikke mere. Tilladelserne blev imidlertid givet fra provstiet, for byggeriet blev gennemført og i en notits i fra 1968 står der at man tegnede abonnement på eftersyn af oliefyret. Lønningen til graveren for fyring blev sat ned til 175 kroner årligt.

Så det er et bedaget oliefyr der i dag står i den nye graverbygning fra århundredeskiftet, og man kan nok trænge til en ny form for varme, inden det gamle fyr bryder sammen.